

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație si Justiție
Serviciul pentru coordonarea activității Ministerului Public în domeniul
proprietății intelectuale

BULETINUL JURISPRUDENȚEI

DREPT DE AUTOR

1. Programele pentru calculator. Drepturile utilizatorului. Particularități ale infracțiunii de reproducere neautorizată pe sistemele de calculator a programelor pentru calculator.

Cuprins pe materii: Drept penal. Partea specială. Infracțiuni prevăzute în legi speciale. Infracțiuni privind drepturile de autor și drepturile conexe

Indice alfabetic: Drept penal

- reproducerea neautorizată pe sisteme de calcul a programelor pentru calculator

Legea nr. 8/1996, art. 139⁹

Potrivit dispozițiilor art. 75 din Legea nr. 8/1996, modificată și completată, utilizatorului i se acordă dreptul neexclusiv de utilizare a programelor pentru calculator; utilizatorul nu poate transmite unei alte persoane dreptul de utilizare a programului pentru calculator. Cesiunea dreptului de utilizare a unui program pentru calculator nu implică și transferul dreptului de autor asupra acestuia.

I.C.C.J., secția penală, decizia nr. 2206 din 07 iunie 2010

Prin sentința penală nr.31 din 02 aprilie 2009, pronunțată de Tribunalul Sălaj, inculpata M.L. a fost condamnată pentru săvârșirea infracțiunii de reproducere neautorizată, pe sisteme de calcul, a programelor pentru calculator prevăzută în art. 139⁹ din Legea nr. 8/1996 la 5.000 lei amendă penală și a fost obligată să plătească

părții civile A.I suma de 11.775 euro și părții civile M.C suma de 4.196 euro, reprezentând despăgubiri civile și suma de 500 lei reprezentând cheltuieli judiciare.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut că la data de 07.06.2006, în urma unui control efectuat de către organele de poliție la sediul societății comerciale S.C. M B SRL, administrată de inculpata M.L., au fost identificate un număr de 5 calculatoare pe care erau instalate programele: WP (pe 5 calculatoare), O (pe 1 calculator), OP (pe 3 calculatoare).

Solicitându-se licențele pentru achiziționarea programelor pentru calculator, inculpata a declarat că locuiește mai mult în Germania unde are statut de comerciant P.F.A., iar după înființarea în România a SC M B SRL a adus la sediul acesteia 3 calculatoare din Germania pe care erau instalate sisteme de operare WP și programele AC și MO și a obținut licențe din partea titularilor de drepturi achiziționate pentru P.F.A. în Germania.

Cu toate acestea, deși inculpata a prezentat facturile care atestau achiziționarea în Germania în nume propriu a unui număr de 3 produse AC, a 5 produse MW și a 5 produse MO aceasta nu a putut prezenta documente care să ateste consimțământul expres al titularului dreptului de autor sau reprezentantului autorizat al acestuia privind cedarea dreptului de utilizare și faptul că la data efectuării controlului programele pentru calculator se aflau în mod legal în patrimoniul SC M.B SRL. Prin aceasta s-au încălcat dispozițiile art.75 alin.1 din Legea nr.8/1996, art.12 și art.73 alin.1 din Legea nr.8/1996.

În motivarea hotărârii, instanța a arătat că nu poate fi primită apărarea inculpatei în sensul că nu s-a dovedit intrarea în patrimoniul SC M.B SRL a calculatoarelor aduse din Germania și că acestea au fost folosite de inculpată ca persoană fizică autorizată, având în vedere că atât inculpata cât și martorii audiați au declarat că un număr de 3 calculatoare au fost aduse din Germania la sediul SC M.B SRL al cărei administrator este inculpata și au fost folosite în interesul acestei societăți comerciale. Pe de altă parte, programele pentru care nu s-au putut prezenta licențe au fost identificate de organele de control pe un număr de 5 calculatoare folosite de SC M.B SRL și nu doar pe cele 3 care se susține că au fost aduse din Germania.

Faptul că nu existau licențe pentru achiziționarea programelor pe calculator rezultă și din declarațiile martorilor. R.A. declară că numiții C.N. și B.G. angajați la SC M.B SRL i-au cerut o factură pentru achiziționarea licenței pentru programele MW care să poarte o dată anterioară controlului efectuat la societatea comercială de către organele de poliție.

De asemenea, din adresa nr.10136/24.10.2007 emisă de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor rezultă că pentru programele pentru calculator identificate ca fiind instalate pe sistemele de calcul aparținând SC M.B SRL este necesară autorizarea titularului dreptului de autor, respectiv licența de utilizare. În adresă se menționează că un utilizator autorizat nu poate transmite unei alte persoane dreptul de utilizare al unui program pentru calculator decât în situația în care între utilizatorul autorizat și titularul dreptului de autor asupra unui program pentru calculator există o prevedere contractuală în acest sens. Acest document însă inculpata nu l-a putut prezenta.

În drept, fapta inculpatei M.L. constând în aceea că, în calitate de administrator al SC M.B SRL a reprodus neautorizat pe mai multe calculatoare cedate și folosite în cadrul societății comerciale programe de calculator WP, O 2002 și AC 2005 întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.139⁹ din Legea nr.8/1996, modificată, pentru care urmează a fi condamnată la 5.000 lei amendă penală ce urmează a se executa conform art. 425 Cod procedură penală.

Împotriva sentinței a declarat apel inculpata M.L., solicitând achitarea sa pentru infracțiunea pentru care a fost trimisă în judecată și respingerea pretențiilor civile formulate de părțile civile.

Prin decizia penală nr. 24/A/2010 Curtea de Apel Cluj a admis apelul declarat de inculpată numai sub aspectul laturii civile a cauzei, admitând în parte cererea părților civile și obligând pe inculpată să plătească părților civile AI suma de 3.744,23 Euro și MC suma de 2.690,08 Euro și respingând restul pretențiilor formulate în cauză. Au fost menținute celelalte dispoziții ale hotărârii atacate.

În ceea ce privește condamnarea inculpatei, instanța a reținut că în mod corect a fost încadrată în drept fapta comisă de inculpată, întrucât aceasta realizează elementele constitutive ale infracțiunii de reproducere neautorizată pe sisteme de

calcul a programelor pentru calculator prevăzută de art. 139⁹ din legea nr. 8/1996, iar pedeapsa aplicată inculpatei a fost stabilită în limitele prevăzute de lege pentru fapta reținută în sarcina acesteia.

Solicitarea inculpatei de a fi achitată în baza art. 10 lit. a Cod procedură penală pe motiv că ar lipsi latura obiectivă a infracțiunii nu este întemeiată.

Inculpata locuiește în Germania unde are statutul de persoană fizică autorizată, iar după înființarea în România a SC MB SRL a adus la sediul societății un număr de 3 calculatoare din Germania pe care erau instalate sisteme de operare Wp 2002 și programe AC și MO pentru care avea licență din partea titularului de drepturi achiziționate pentru persoane fizice autorizate în Germania.

Inculpata a prezentat facturile care atestau achiziționarea în Germania în nume propriu a unui număr de 3 produse AC și a 5 produse MXP MO, precum și a 5 produse MOP 2003, însă aceasta nu a prezentat documente care să ateste consimțământul expres al titularului dreptului de autor sau reprezentantului autorizat al acestuia privind cedarea dreptului de utilizare și faptul că la data efectuării controlului programele pentru calculator se aflau în mod legal în patrimoniul SC MB SRL, iar prin aceasta au fost încălcate dispozițiile art. 75 alin. 1 din Legea nr. 8/1996 și art. 12, 73 alin. 1 din Legea nr. 8/1996.

Curtea de Apel a reținut că potrivit art. 73 din Legea nr. 8/1996 autorul unui program pentru calculator beneficiază în mod corespunzător de drepturile prevăzute de prezenta lege, în partea I a prezentului titlu, îndeosebi de dreptul exclusiv de a realiza și de a autoriza: a) reproducerea permanentă sau temporară a unui program, integral sau parțial, prin orice mijloc și sub orice formă, inclusiv în cazul în care reproducerea este determinată de instalarea, stocarea, rularea sau executarea, afișarea sau transmiterea în rețea; b) traducerea, adaptarea, aranjarea și orice alte transformări aduse unui program pentru calculator, precum și reproducerea rezultatului acestor operațiuni, fără a prejudicia drepturile persoanei care transformă programul pentru calculator; c) distribuirea și închirierea originalului sau ale copiilor, sub orice formă, ale unui program pentru calculator, iar potrivit art. 75 din Legea nr. 8/1996 utilizatorului i se acordă dreptul neexclusiv de utilizare a programului pentru

calculator; utilizatorul nu poate transmite unei alte persoane dreptul de utilizare a programului pentru calculator.

Cesiunea dreptului de utilizare a unui program pentru calculator nu implică și transferul dreptului de autor asupra acestuia.

S-a apreciat că tot neîntemeiată este și solicitarea inculpatei de a fi achitată în baza art. 10 lit. c Cod procedură penală pe motiv că nu inculpata a comis fapta, ci societatea SC MB SRL în folosul căreia se utilizau programele fără autorizație.

Inculpata și martorii audiați în cauză au arătat că un număr de 3 calculatoare au fost aduse din Germania la sediul SC MB SRL administrată de inculpată și folosite în interesul acestei societăți comerciale, iar programele pentru care inculpata nu poseda autorizație au fost identificate de organele de control pe un număr de 5 calculatoare și nu doar pe 3 dintre acestea care au fost aduse din Germania.

Din adresa nr. 1016/24.10.2007 emisă de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor a rezultat că pentru programele pentru calculator identificate ca fiind instalate pe sistemele de calcul aparținând SC MB SRL era necesară autorizarea titularului dreptului de autor.

În această adresă se preciza că utilizatorul autorizat nu poate transmite unei alte persoane dreptul de utilizare al unui program pentru calculator, decât în situația în care între utilizatorul autorizat și titularul dreptului de autor asupra unui program pentru calculator există o prevedere în acest sens, însă inculpata nu a fost în măsură să prezinte un asemenea contract.

Instanța a considerat că facturile prezentate de inculpată trebuie însoțite și de documente care să ateste consimțământul expres al cedentului privind cedarea dreptului de utilizare și faptul că la data efectuării controlului programele pentru calculator se aflau în mod legal în patrimoniul societății comerciale administrată de inculpată.

S-a apreciat ca neîntemeiată și solicitarea inculpatei de a fi achitată în baza art. 10 lit. d Cod procedură penală pe motiv că fapta comisă de aceasta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii pentru care a fost trimisă în judecată, lipsindu-i intenția.

Din probele administrate în cauză rezultă cu certitudine că inculpata a folosit cele 5 programe pentru calculator la societatea comercială pe care aceasta o administra, fără să posede autorizație în acest sens, motive pentru care fapta săvârșită de inculpată realizează elementele constitutive ale infracțiunii pentru care aceasta a fost trimisă în judecată, inclusiv sub aspectul laturii subiective (intenția).

Împotriva acestei decizii a declarat recurs inculpata M.L., solicitând achitarea în baza art.11 pct.2 lit.a rap. la art.10 lit.a din C.p.p.

Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia nr. 2206 din data de 07.06.2010 a admis recursul inculpatei, dar pentru alte motive decât cele invocate și, constatând că fapta există, dar îi lipsește gradul de pericol social al unei infracțiuni, în baza art. 11 pct.2 lit. a raportat la art. 10 lit. b¹ din Codul de procedură penală cu referire la art. 18¹ din Codul penal, a dispus achitarea inculpatei M.L. pentru infracțiunea prevăzută de art. 139⁹ din Legea nr. 8/1996, modificată, de reproducere neautorizată pe sisteme de calcul a programelor pe calculator.

În baza art. 91 litera c cu referire la art. 18¹ din Codul penal și la art. 13 din Codul penal, a aplicat inculpatei M.L. amenda administrativă, în cuantum de 1.000 RON.

A admis, în parte, cererea părții civile MC și a obligat inculpata la plata sumei de 1.122 Euro sau echivalentul în lei la data plății și a respins celelalte pretenții formulate de părțile civile AI și MC.

2. Infracțiunea de comercializare de mărfuri pirat. Elemente constitutive.

Subiectul activ al infracțiunii.

Cuprins pe materii: Drept penal. Partea specială. Infracțiuni prevăzute în legi speciale. Infracțiuni privind drepturile de autor și drepturile conexe

Indice alfabetic: Drept penal

- comercializarea de mărfuri pirat

Legea nr. 8/1996, art. 139⁶ alin. 2, 3

Infracțiunea prevăzută de art. 139⁶ alin. 2, 3 din legea nr. 8/1996 poate fi săvârșită de orice comerciant, textul de lege neprevăzând condiția existenței unui subiect activ calificat (persoană juridică) operator economic.

Tribunalul Mehedinți, Secția penală, Sentința nr.270 din 15.10.2009, definitivă

Prin Sentința penală nr.270 din 15.10.2009 a Tribunalului Mehedinți s-a dispus în baza art.139⁶ alin.2,3 din Legea nr.8/1996 cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal și art.74 -76 Cod Penal condamnarea inculpatului SRC la o pedeapsă de 1 an închisoare cu suspendarea condiționată a executării pe o perioadă de 3 ani, în baza art.81,82 Cod penal.

În baza art.118 lit.f Cod penal s-a dispus confiscarea de la inculpat a 209 discuri cu memorie optică tip CD și DVD – produse pirat, ridicate de la acesta.

S-a respins cererea de schimbare a încadrării juridice, în sensul înlăturării dispozițiilor alin. 3 al art. 139⁶.

În fapt, s-a reținut că în perioada 16.12.2007-16.08.2008 inculpatul a fost depistat de mai multe ori de către organele de poliție, în timp ce comercializa în târgul Veterani din Drobeta Turnu - Severin discuri cu memorie optică tip CD și DVD, respectiv un număr total de 209 discuri.

S-a mai reținut că expertizele tehnice efectuate în cauză au concluzionat că respectivele discuri au fost fonograme și videograme pirat ce conțineau stocate opere

muzicale sub formă de fișiere cu extensia „mp32 și „mp4”, respectiv 17.133 opere muzicale și audio-vizuale.

Din analiza probatoriului administrat în cauză, tribunalul a reținut vinovăția inculpatului. Acesta, atât în faza de urmărire penală, cât și prin declarația dată în fața instanței a recunoscut că a comercializat CD-uri și DVD-uri ce nu erau originale, cunoscând că legea îi interzicea acest lucru, însă a motivat că a considerat că astfel de fapte îi pot atrage cel mult o sancțiune pecuniară. Această recunoaștere a inculpatului se coroborează cu depozițiile martorilor audiați în cauză, procesele-verbale încheiate de organele de poliție privind datele la care inculpatul a fost surprins în timp ce comercializa astfel de mărfuri pirat și rapoartele de constatare tehnico-științifică, care au stabilit cu certitudine caracterul pirat al produselor.

Instanța a reținut că toate aceste probe confirmă vinovăția inculpatului în ceea ce privește faptele pentru care a fost trimis în judecată, fapte ce întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de deținere și distribuire de mărfuri pirat în scop comercial, incriminată prin dispozițiile art. 139⁶ alin. 2 și 3 din Legea nr. 8/1996, comisă în condițiile prevăzute de art. 41 alin. 2 Cod penal. S-a reținut și agravanta prevăzută de alin. 3 deoarece prin distribuirea produselor pirat inculpatul a urmărit obținerea de avantaje materiale.

Prin Decizia penală nr.47 din 25.02.2010 Curtea de Apel Craiova a respins ca nefondat apelul declarat de inculpatul SRC.

Sentința a fost criticată sub aspectul nelegalității, susținându-se că fapta a fost greșit încadrată juridic, fiind reținută în mod eronat agravanta prevăzută de alineatul 3 al art.139⁶ din Legea nr.8/1996 privind comiterea faptei în scop comercial. S-a arătat că dispozițiile art.139⁶ alin. 9 și 10 din Legea nr.8/1996 definesc cu claritate scopul comercial, înțelegând prin aceasta obținerea direct sau indirect a unui avantaj economic sau material. S-a susținut că scopul comercial se prezumă dacă marfa este identificată la sediul, la punctul de lucru, în anexele sau mijloacele de transport utilizate de operatorii economici care au în obiectul de activitate reproducerea, distribuirea, închirierea, depozitarea sau transportul de produse purtătoare de drepturi de autor ori de drepturi conexe, însă în cauză fiind vorba de o persoană fizică ce nu

are punct de lucru, sediu, și obiect de activitate nu se pot reține ca fiind incidente în cauză dispozițiile alin.3 ale art.139⁶ din Legea nr.8/1996.

Curtea a apreciat ca nefondate criticile formulate de inculpat în cuprinsul motivelor de apel referitoare la încadrarea juridică a faptei. A arătat că instanța de fond a apreciat în mod just că cererea inculpatului de a se schimba încadrarea juridică, în sensul de a se înlătura agravanta prevăzută de art.139⁶ alin.3, este neîntemeiată.

Curtea a constatat că potrivit art.139⁶ alin.9 din Legea nr.8/1996, prin scop comercial se înțelege urmărirea obținerii direct sau indirect a unui avantaj economic ori material. În consecință din interpretarea acestor dispoziții legale rezultă că pentru săvârșirea infracțiunii este suficient ca inculpatul să dețină mărfurile pirat în scop comercial, respectiv cu intenția să obțină direct sau indirect un avantaj economic sau material (cum este cazul în speță), nefiind necesară cerința ca subiectul să fie calificat, respectiv operator economic, persoană juridică, așa cum a susținut inculpatul, criticile formulate sub acest aspect nefiind fondate.

3. Particularități în legătură cu aplicarea dispozițiilor care reglementează măsura confiscării speciale. Legea nr. 8/1996, modificată, privind dreptul de autor și drepturile conexe. Măsuri de siguranță – Confiscarea specială a sumelor de bani provenite din comercializarea mărfurilor pirat

Cuprins pe materii: Drept penal. Partea generală. Dispoziții privind confiscarea

Indice alfabetic: Drept penal

- confiscarea sumelor de bani provenite din comercializarea mărfurilor pirat

Codul penal, art. 118 lit. e

În cazul condamnării pronunțate pentru săvârșirea infracțiunii de comercializare de mărfuri pirat, prevăzute de art. 139⁶ alin. 2 și 3 din Legea nr. 8/1996 modificată, sumele de bani obținute de inculpat din vânzarea produselor pirat se confiscă în temeiul art. 118 lit. e Cod penal, în măsura în care acești bani nu sivesc la despăgubirea părților vătămate – cumpărători de bună credință ai mărfurilor pirat.

Tribunalul Bacău, secția penală, Sentința nr. 421/D/2.12.2009, definitivă

Prin sentința penală menționată, inculpatul P.G. a fost condamnat la o pedeapsă rezultantă de 2 ani închisoare cu aplicarea art. 81 Cod penal pentru săvârșirea în concurs real a infracțiunilor prevăzute de art. 139⁶ alin. 1 lit.a cu art. 139⁶ alin. 3 din Legea nr. 8/1996, cu aplic. art.41 alin.2 Cod penal și de art. 139⁶ alin.2, , art. 139⁶ alin.3 din Legea nr.8/1996, cu aplic. art.41 alin.2 Cod penal.

În baza art. 139 alin. 1 din Legea nr.8/1996, art.14, art.346 Cod procedură penală și art. 998 Cod civil instanța l-a obligat pe inculpat la plata despăgubirilor civile către părțile civile constituite, U.P.F.R., M.C, E.A, V.G, B.E, S.E și A.D.P.F.R..

În baza art. 139 alin. 3 lit. c din Legea nr. 8/1996 și art. 118 lit. b din Cod penal, a dispus confiscarea de la inculpat a 1650 discuri optice, 2 hard-discuri și 10 DVD-uri. În baza art. 118 lit. e din Cod penal a dispus confiscarea de la inculpat a sumei de 270 de lei care nu a servit la despăgubirea părților vătămate B.R.M. și G.S.N.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut că, în urma percheziției efectuate la domiciliul inculpatului la data de 25.09.2006 au fost identificate 1206 CD-uri și DVD-uri (videograme pirat), 303 de CD-uri și DVD-uri (produse soft pirat) și 132 de CD-uri (fonograme pirat).

S-a stabilit că inculpatul primea comenzi telefonice atât pentru vânzarea cât și pentru închirierea acestor produse pirat, inculpatul deținând și un catalog cu filmele pe care le putea închiria sau vinde. În timpul cercetărilor au fost identificați și 2 cumpărători de bună-credință, G.L.N. și B.R.M., de la care s-au ridicat 10 DVD-uri produse pirat, însă aceștia nu s-au constituit părți civile în cauză.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel inculpatul, iar prin decizia penală nr. 55 din 11.05.2010 a Curții de Apel Bacău, s-a admis apelul inculpatului numai cu privire la cuantumul pedepselor aplicate, durata termenului de încercare și daunele materiale și morale acordate părții civile M.C. S-au redus pedepsele aplicate inculpatului pentru cele 2 infracțiuni de la 2 ani la 1 an și 6 luni închisoare, reducându-se și durata termenului de încercare de la 4 ani la 3 ani și 6 luni. S-au redus daunele materiale acordate părții civile Microsoft C și s-au înlăturat daunele morale acordate acesteia. Au fost menținute celelalte dispoziții ale sentințe penale acordate. Prin decizia penală nr. 3812 din 28.10.2010 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție s-a respins, ca nefondat, recursul declarat de inculpatul P.G.

Notă:

Sumele de bani obținute de către inculpat din vânzarea mărfurilor pirat reprezintă un beneficiu realizat pe nedrept de către făptuitor.

Potrivit art. 118 lit. e Cod penal, sunt supuse confiscării speciale bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia.

4. Competența organelor de cercetare ale poliției în cazul infracțiunilor privind Legea drepturilor de autor.

Cuprins pe materii: Drept procesual penal. Partea specială. Competența organelor de urmărire penală;

Indice alfabetic: Drept procesual penal. Partea specială. Competența organelor de cercetare ale poliției.

art.207 din **Codul de procedură penală**
art.145 alin.1 din **Legea nr.8/1996**

Ofițerii de investigare a fraudelor din cadrul serviciilor de investigare a fraudelor sunt competenți să efectueze acte de cercetare penală în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 8/1996 modificată și completată, privind drepturile de autor și drepturile conexe.

Î.C.C.J., Secția Penală, Decizia nr. 302 din 1 februarie 2012

Prin sentința penală nr. 498 din 19 octombrie 2010 a Tribunalului Cluj s-a dispus condamnarea inculpatului GDM la o pedeapsă rezultantă de 1 an și 6 luni închisoare cu aplicarea art. 81 Cp. pentru săvârșirea în concurs real a infracțiunilor prevăzute de art. 139⁶ alin. 1 lit. a rap. la alin. 3, art. 139⁶ alin. 2 rap. la alin. 3, art. 139⁶ alin. 5 și art. 139⁹ din Legea nr. 8/1996, fiecare cu aplicarea art. 41 alin. 2 și art. 74 lit. a, 76 lit. c Cod penal. S-au respins ca nefondate excepțiile ridicate de inculpatul GDM.

În fapt s-a reținut că la data de 25 iulie 2006 organele de cercetare penală din cadrul Inspectoratului de Poliție al Județului Cluj – Serviciul de Investigare a Fraudelor s-au sesizat din oficiu cu privire la faptul că inculpatul GDM realizează, oferă și distribuie mărfuri pirat în scop comercial și promovează prin anunțuri publice și internet astfel de mărfuri. În cursul cercetărilor, prin accesarea paginii de internet a ziarului „Piața de la A la Z”, organele de cercetare penală au identificat mai multe

anunțuri în cuprinsul cărora erau oferite spre vânzare produse conținând opere muzicale, jocuri, filme și programe soft, fiind indicat un număr de telefon de contact precum și un site pe care erau postate condițiile pentru o comandă minimă de 5 produse. Produsele comandate erau livrate exclusiv prin poștă, contravaloarea acestora fiind achitată la ridicarea coletului de către beneficiari.

În data de 28 septembrie 2006, organele de cercetare penală au procedat la efectuarea percheziției domiciliare la locuința inculpatului, fiind identificate un număr de 225 CD-uri și DVD-uri care conțineau înregistrări sonore, video și produse soft pirat, precum și 3 hard-discuri pe care erau reproduse (stocate) un număr foarte mare de fișiere cu opere muzicale și audiovizuale și programe pentru calculator, toate fără autorizarea titularilor de drepturi.

În cursul cercetării judecătorești inculpatul a invocat excepția nulității absolute a actelor de cercetare și urmărire penală pe motiv că acestea au fost efectuate de către Serviciul de Investigare a Fraudelor, care nu este un organ competent să efectueze astfel de acte.

Instanța a apreciat că această excepție nu are suport legal, fiind neîntemeiată, având în vedere prevederile legale.

Potrivit art.143 al.1 din Legea nr.8/1996 cu modificările și completările ulterioare, constatarea infracțiunilor prevăzute în această lege se face de către structurile specializate din cadrul IGPR și Inspectoratul General al Poliției de Frontieră. De fapt problema pusă în discuție vizează competența funcțională, adică după atribuții, care însă nu este de natură să atragă nulitatea absolută a actelor efectuate.

În conformitate cu prevederile art.207 din Cod procedură penală, cercetarea penală se efectuează de organele de cercetare ale poliției judiciare pentru orice infracțiune care nu este dată în mod obligatoriu în competența altor organe de cercetare penală, ambele structuri ale Ministerului Internelor și Reformei Administrative (actualul Minister al Administrației și Internelor – n.n.) având în componență lucrători de poliție judiciară.

Dispozițiile generale se completează cu prevederile HG nr.1174/29.09.2005 pentru aprobarea Strategiei naționale în domeniul proprietății intelectuale care la

punctul 8 reglementează măsuri strategice pentru întărirea capacității administrative a IGPR. Astfel, la lit.a din acest act normativ se stabilește necesitatea desemnării unor ofițeri de poliție cu competențe exclusive în investigarea infracțiunilor la regimul drepturilor de proprietate intelectuală, respectiv câte un ofițer la Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, 2+6 ofițeri la Serviciul de Investigare a Fraudelor, 2 ofițeri la Direcția de Investigare a Fraudelor. Iar acest act normativ subliniază în esență faptul că Serviciile de Investigare a Fraudelor au competență exclusivă în investigarea infracțiunilor la regimul drepturilor de proprietate intelectuală prin ofițeri desemnați și supuși unei specializări în materia constatării și cercetării infracțiunilor din acest domeniu. Ori, în cauza de față, actele de constatare și de cercetare au fost efectuate de ofițeri din cadrul Serviciului de Investigare a Fraudelor din cadrul IPJ Cluj, respectiv de către inspector B.S. și P.M.

Susținerea apărării inculpatului GDM, în sensul neefectuării constatării de către un organ specializat din cadrul IGPR nu este fundamentată legal.

Prin decizia penală nr. 20 din 14.02.2011 a Curții de Apel Cluj s-a admis apelul declarat de inculpat și s-a desființat hotărârea instanței de fond în parte, sub aspectul laturii civile, în ceea ce privește cuantumul despăgubirilor civile acordate. Referitor la excepția menționată, în opinia instanței de apel este superfluă solicitarea apărătorului inculpatului de a se dispune restituirea cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale – în mod corect instanța de fond respingând această solicitare. Curtea de Apel Cluj a achiesat la motivarea instanței de fond – Tribunalul Cluj, constatând că activitatea ofițerilor se desfășoară în baza Legii nr. 360/2002, a Legii nr. 218/2002, art. 26 din Legea nr. 364/2004 și art. 207 Cod procedură penală, aceștia având competențe de constatare și cercetare a infracțiunilor pedepsite de Legea nr. 8/1996 cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia penală nr. 302 din 1.02.2012 a respins recursul declarat de inculpatul GDM. În ceea ce privește susținerea inculpatului în sensul că lucrătorii din cadrul IPJ Cluj – Serviciul de Investigare a Fraudelor nu aveau competența materială pentru a efectua acte de urmărire penală, raportat la dispozițiile art. 145 din Legea nr. 8/1996, instanța supremă a considerat că

această critică este neîntemeiată deoarece art. 145, text invocat de apărare, se referă numai la constatarea infracțiunilor, care are loc de anumite organe ale statului, astfel:

- art. 145 alin. 1- constatarea infracțiunilor prevăzute în prezenta lege se face de către structurile specializate ale Inspectoratului General al Poliției Române și Inspectoratului General al Poliției de Frontieră
- art. 145 alin. 2 – constatarea infracțiunilor prevăzute la art. 139⁶ alin. 6, art. 139⁸, art. 139⁹ și art. 143 se face și de către Inspectoratul General pentru Comunicații și Tehnologia Informațiilor, iar a celor prevăzute la art. 139⁶, 139⁸ și 141¹ se poate face și de către Jandarmeria Română, în condițiile prevăzute de art. 214 din Codul de procedură penală.

Sunt concludente și pertinente, așa cum au reținut cele două instanțe, și dispozițiile art. 207 C.pr.pen., cu trimitere la pct. 8 lit. a din HG nr. 1174/2005, ambele cu referire la critica apărării privind necompetența organelor de cercetare penală.

5. Percheziția în sistem informatic și constatarea tehnico-științifică

Cuprins pe materii: Drept procesual penal. Partea generală. Probele și mijloacele de probă. Efectuarea perchezițiilor. Constatarea tehnico-științifică.

Indice alfabetic: Drept procesual penal. Partea generală.

- Percheziția informatică. Autorizație de percheziție informatică. Constatarea tehnico-științifică.

art. 56 alin. 4 din **Legea nr. 161/2003**

art. 100 alin. 3 din **Cod procedură penală**

Din coroborarea dispozițiilor art. 56 alin. 1 și alin. 4 din Legea nr. 161/2003, art. 100 alin. 3 și alin. 6 din Codul de procedură penală rezultă că pentru cercetarea unor sisteme de calcul este necesară o autorizație de percheziție în sistem informatic emisă de judecător, iar această percheziție informatică nu poate fi efectuată înainte de începerea urmăririi penale.

Tribunalul Cluj, sentința penală nr. 486 din 12 octombrie 2010, definitivă

Prin sentința penală nr. 486 din 12 octombrie 2010 a Tribunalului Cluj s-a dispus, în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a raportat la art. 10 lit. a Cod procedură penală achitarea inculpatei PNM sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 139⁹ din Legea nr. 8/1996, modificată prin Legea nr. 329/2006, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal.

În baza art. 346 alin. 3 Cod procedură penală s-a respins ca neîntemeiată acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal de părțile civile MC și AI.

Prin actul de sesizare s-a reținut că în perioada februarie-octombrie 2006 inculpata a reprodus prin stocare în mod neautorizat pe hard-discurile calculatoarelor aflate în incinta punctului de lucru al SC IT SRL mai multe programe pentru

calculator fără autorizarea titularilor de drepturi, cauzându-le acestora un prejudiciu în cuantum de 10.453 USD și 17.000 Euro.

În fapt, la data de 12 octombrie 2006 ofițeri din cadrul IPJ Cluj – Serviciul de Investigare a Fraudelor împreună cu specialiști din cadrul ORDA s-au deplasat la punctul de lucru al firmei IT SRL în vederea efectuării unor verificări, constatându-se prezența unui număr de 13 unități centrale. Inculpata, în calitate de administrator al firmei, nu a prezentat dovada deținerii autorizărilor necesare pentru reproducerea soft-urilor de tip creație, joc și a sistemelor de operare. În urma controlului au fost ridicate un număr de 14 HDD-uri, în vederea supunerii acestora unei constatări tehnico-științifice de către ORDA. Din procesul-verbal de control întocmit de către organele de cercetare penală și semnat fără obiecțiuni de către inculpată rezultă că hard-discurile au fost ambalate într-o cutie de carton pe care s-a aplicat ștampila firmei inculpatei în prezența acesteia.

Cele 14 hard-discuri ridicate de la inculpată au fost verificate de către un expert ORDA, în baza art. 137 alin. 1 și art. 138 alin. 1 lit. j din Legea nr. 8/1996. Urmare verificării acestor obiecte s-a întocmit un raport de constatare tehnico-științifică din care a rezultat că pe hard-discurile examinate s-au descoperit reproduse în modalitatea instalare/stocare programe pentru calculator tip joc și programe pentru calculator care necesitau autorizare din partea titularilor drepturilor, precum și programe și soft-uri copiate de pe internet pentru care nu este necesară licență pentru reproducere, regimul de utilizare fiind freeware/shareware.

Având în vedere rezultatul controlului, la data de 9 martie 2007 s-a dispus începerea urmăririi penale față de învinuită pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 139⁹ din Legea nr. 8/1996 modificată, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal și pentru art. 139⁶ alin.1 lit. a, alin. 2 și 3 din același act normativ, însă pentru aceasta din urmă procurorul a dispus o soluție de neurmărire, cercetările fiind continuate pentru art. 139⁹.

Analizând actele și lucrările dosarului cu privire la existența infracțiunii prevăzute de art. 139⁹ din Legea nr. 8/1996, instanța a constatat următoarele:

Programele pentru calculator, conform art. 7 alin. 1 lit. a din Legea nr. 8/1996 formează obiectul dreptului de autor, alături de operele literare, științifice etc.

În conformitate cu dispozițiile art. 56 alin. 1 din Legea nr. 161/2003, în vigoare la data săvârșirii faptei deduse judecății, ori de câte ori pentru descoperirea și strângerea probelor este necesară cercetarea unui sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice, organul competent prevăzut de lege poate dispune efectuarea unei percheziții. Alineatul 4 al articolului mai sus evidențiat arată că dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la efectuarea percheziției domiciliare se aplică în mod corespunzător.

Potrivit art. 100 Cod procedură penală, când persoana căreia i s-a cerut să predea vreun obiect sau vreun înscris dintre cele arătate la art. 98 Cod procedură penală, tăgăduiește existența sau deținerea acestora, precum și ori de câte ori există indicii temeinice că efectuarea unei percheziții este necesară pentru descoperirea și strângerea probelor, se poate dispune efectuarea acesteia.

Percheziția domiciliară, în conformitate cu prevederile art. 100 alin. 3 Cod procedură penală, poate fi dispusă numai de judecător, prin încheiere motivată, în cursul urmăririi penale, la cererea procurorului, sau în cursul judecății. În cursul urmăririi penale, percheziția domiciliară se dispune de judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad aceleia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. În baza încheierii, judecătorul emite de îndată autorizația de percheziție. Complinitor, potrivit alin. 6 al art. 100 Cod procedură penală, percheziția domiciliară nu poate fi dispusă înainte de începerea urmăririi penale.

În speță, deși dispozițiile art. 56 din Legea nr. 161/2003 au un conținut imperativ, cercetarea sistemelor de calcul ridicate de la inculpată s-a realizat nu doar fără autorizarea judecătorului, prin pronunțarea unei încheieri de autorizare a percheziției informatice, ci mai mult, activitatea s-a desfășurat înainte de însăși sesizarea din oficiu (la data de 09.01.2007) cu privire la săvârșirea infracțiunii deduse judecății, urmată de începerea urmăririi penale dispusă numai la data de 09.03.2007. Se constată astfel o încălcare flagrantă a dispozițiilor legale care instituie procedura percheziției domiciliare și informatice, în condițiile în care raportul de constatare tehnico-științifică este datat 19.12.2006.

Or, potrivit art. 64 alin. 2 Cod procedură penală, mijloacele de probă obținute în mod ilegal nu pot fi folosite în procesul penal.

Desigur că pentru dovedirea existenței infracțiunilor prevăzute de art. 139⁹ din legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și alte drepturi conexe, cercetarea sistemului informatic era esențială, însă o asemenea cercetare nu era posibilă în lipsa unei percheziții informatice autorizate de către judecător. Că logica aceasta este corectă o demonstrează și practica actuală a organelor de urmărire penală, care solicită autorizarea unei percheziții domiciliare, iar în situația în care de la domiciliul celui percheziționat se ridică sisteme de calcul, se solicită judecătorului autorizarea unei percheziții informatice.

Ținând seama că principala probă ce susține existența infracțiunii de reproducere neautorizată pe sisteme de calcul a unor programe de calculator, prevăzută de art. 139⁹ din Legea nr. 8/1996 a fost obținută ilegal, instanța de judecată o va înlătura.

Deși este adevărat că în procesul penal nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită, astfel cum dictează dispozițiile art. 63 alin. 2 Cod procedură penală, iar aprecierea fiecărei probe se face numai în urma examinării tuturor probelor, totuși se poate constata că în prezenta cauză martorii audiați nu furnizează informații de natură a susține acuzarea, iar declarațiile inculpatei sunt în sensul de a nu recunoaște vinovăția.

Curtea de Apel Cluj, prin decizia penală nr. 99/09.05.2011 a respins ca nefondat apelul Parchetului de pe lângă tribunalul Cluj.

Notă: Necesitatea obținerii unei autorizații de percheziție pentru accesarea sistemelor informatice este prevăzută expres și în Ghidul Antipiraterie Software, realizat în colaborare de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Inspectoratul General al Poliției Române și Business Software Alliance, care se dorește a fi un îndrumar în investigarea și soluționarea cauzelor având ca obiect infracțiuni prevăzute și pedepsite de Legea nr. 8/1996 privind drepturile de autor.

MĂRCI

1. Aplicarea legii penale mai favorabile. Art. 83 alin. 1 din Legea nr. 84/1998 și art. 90 alin. 1 din Legea nr. 84/1998 modificată și republicată

Cuprins pe materii: Drept penal. Partea generală. Aplicarea legii penale mai favorabile

Indice alfabetic: Drept penal, Art. 13 Cod penal

În cazul infracțiunii de punere în circulație, fără drept, a unui produs purtând o marcă identică cu o marcă înregistrată pentru produse identice sau similare și care îl prejudiciază pe titularul mărcii, săvârșită sub imperiul Legii nr. 84/1998 nemodificate pentru fapte judecate când erau în vigoare dispozițiile Legii nr. 84/1998 modificate prin Legea nr. 66/2010 și republicate, este obligatorie aplicarea legii penale mai favorabile, conform Codului penal.

Înalta Curte de Casație și Justiție, decizia penală nr. 3384 din 4.10.2011

Prin sentința penală nr. 441 din 19 noiembrie 2010 a Tribunalului Maramureș inculpatul I.G. a fost condamnat la o pedeapsă de 500 lei amendă penală pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 83 alin. 1 lit. b din Legea nr. 84/1998 modificată cu aplicarea art. 13 Cod penal și a art. 74 lit. a,c Cod penal, după schimbarea încadrării juridice a faptei, conform art. 334 Cod procedură penală, din infracțiunea prevăzută de art. 83 alin. 1 lit. b din Legea nr. 84/1998.

S-a respins excepția lipsei plângerii prealabile a părții civile compania A.S. AG, formulată de inculpat.

În temeiul art. 84 alin. 1 din Legea nr. 84/1998 s-a dispus confiscarea și distrugerea cantităților de 46 treninguri și 6 jachete, purtând însemnele mărcii înregistrate.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut că în cursul anului 2009 inculpatul, în calitate de administrator al firmei S.C. E SRL, a achiziționat și pus în vânzare la punctul său de lucru 46 treninguri și 6 jachete purtând inscripția mărcii X – bunuri contrafăcute, fiind depistat cu ocazia unui control efectuat la data de 4 noiembrie 2009.

Față de probele administrate în cauză, tribunalul a apreciat că fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de punere în circulație, fără drept, a unui produs purtând o marcă identică cu o marcă înregistrată pentru produse identice sau similare și care îl prejudiciază pe titularul mărcii înregistrate prevăzute de art. 83 alin. 1 lit. b din Legea nr. 84/1998 modificată cu aplicarea art. 13 Cod penal. Instanța a procedat la schimbarea încadrării juridice dată faptei inculpatului din infracțiunea prevăzută de art. 83 alin. 1 lit. b din Legea nr. 84/1998, întrucât la data comiterii faptei (în anul 2009) era în vigoare art. 83 alin. 1 lit. b din Legea nr. 84/1998 (modificată în 2005), potrivit căreia pedeapsa pentru această infracțiune este închisoare de la 3 luni la 3 ani sau amendă de 15 milioane lei. La data pronunțării hotărârii instanța a reținut că este în vigoare art. 90 alin. 1 lit. b din Legea nr. 84/1998 modificată în anul 2010, potrivit căreia pedeapsa pentru această infracțiune este închisoare de la 3 luni la 3 ani sau amendă de la 50 milioane lei la 150 milioane lei, iar primul text legal menționat (art. 83 alin. 1 lit. b din Legea nr. 84/1998 modificată în 2005) este mai favorabil, impunându-se a fi reținut pentru încadrarea juridică dată faptei inculpatului, cu aplicarea art. 13 Cod penal.

Hotărârea a rămas definitivă prin decizia penală nr. 35/A/03.03.2011 a Curții de Apel Cluj, prin care s-a respins ca nefondat apelul inculpatului și irevocabilă prin decizia penală nr. 3384 din 4.10.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care a fost respins recursul formulat de inculpat, menținându-se hotărârea instanței de fond.

Notă: Pentru faptele săvârșite până la data de 9 mai 2010 (data intrării în vigoare a Legii nr. 66/2010), dar urmărite și judecate după această dată, încadrarea juridică se face în temeiul art. 83 alin. 1 din Legea nr. 84/1998 nemodificată, cu aplicarea dispozițiilor art. 13 Cod penal, aceasta fiind legea mai favorabilă. Pentru determinarea legii mai favorabile trebuie examinate atât condițiile în care fapta este incriminată și atrage răspunderea penală cât și condițiile de sancționare a acesteia. Analizând comparativ textele celor două legi, se constată că dispozițiile Legii nr. 84/1998 înainte de modificare sunt cele mai favorabile. Prin noua lege republicată, pedepsele stabilite sunt mai severe, incriminându-se totodată și alte fapte ca infracțiuni și prevăzându-se de asemenea modalități de săvârșire care au caracter agravant (art. 90 alin. 2). În consecință, corecta încadrare juridică trebuie făcută conform legii vechi, cu aplicarea art. 13 Cp.

Pentru faptele comise în perioada 9 mai 2010 – 27 iunie 2010 (data intrării în vigoare a Legii nr. 84/1998 republicată), dar urmărite și judecate după această dată se vor reține dispozițiile art. 83 alin. 1, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 66/2010, fără a mai fi necesară aplicarea art. 13 Cod penal. Aceasta deoarece prin Legea nr. 84/1998 republicată doar s-a dat articolelor o nouă numerotare, normele acesteia fiind însă identice cu cele ale Legii nr. 66/2010, astfel încât nu se poate susține că una dintre cele două legi este mai favorabilă.

2. Anularea înregistrării mărcii

*Cuprins pe materii: Drept civil. Dispoziții civile prevăzute în legi speciale.
Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice*

Indice alfabetic: Drept civil. Anularea înregistrării mărcii

În anumite situații, instanța poate dispune anularea înregistrării unei mărci individuale combinate cu element verbal și element figurativ, dacă se constată lipsa caracterului distinctiv al acesteia și faptul că a fost înregistrată cu rea-credință.

**Tribunalul București, secția a IX-a civilă,
sentința nr. 140 din 01.02.2011, definitivă**

Prin Sentința Civilă nr.140 din 01.02.2011 a Tribunalului București – Secția a IV a Civilă, s-a dispus admiterea cererii formulată de reclamantii, anularea înregistrării mărcii individuale combinate nr.80310 cu element verbal SIP DPT și element figurativ color, având numărul de depozit național M2006 09778 pentru produse din clasa 20 având ca obiect cruci, sau componente în formă de cruci pentru lipsa caracterului distinctiv, precum și anularea înregistrării mărcii individuale combinate nr.80310 cu element verbal SIP DPT și element figurativ color, având numărul de depozit național M 2006 09778 pentru toate produsele din clasa 20 pentru care s-a acordat protecția, pentru înregistrare cu rea-credință.

Pentru a dispune aceasta, instanța a reținut că prin cererea înregistrată la data de 18.05.2009, reclamantii TT, SG și alții au chemat în judecată pe pârâții PDT și Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci, solicitând, în baza art. 48 lit. a și c din Legea nr. 84/1998, anularea înregistrării de către pârâți a mărcii ce face obiectul Certificatului de înregistrare emis în baza Deciziei OSIM și obligarea OSIM la radierea din Registrul Național al mărcilor înregistrate a mărcii disputate. În motivarea cererii, reclamantii au arătat că forma elementului figurativ al mărcii disputate, precum și culoarea albastru revendicată la înregistrarea acesteia sunt

folosite în comuna Săpânța din județul Maramureș de mai bine de 50 de ani la confecționarea de cruci cu un anumit specific pentru această zonă geografică.

În esență, pe baza probelor administrate, instanța a reținut că marca înregistrată este lipsită în mod evident de caracter distinctiv, înregistrarea sa realizându-se cu nerespectarea art.5 alin.1 lit.a din Legea nr.84/1998, având în vedere că semnul figurativ redă cu fidelitate specificitatea crucii ce a devenit un simbol pentru Cimitirul din Săpânța, în culoarea albastră caracteristică aceluiași model de cruce iar împrejurarea adăugării unor elemente grafice reprezentate de literele SIP DIP elementul figurativ reprezentat de o cruce nu este în măsură să înlăture lipsa de distinctivitate a mărcii, privite în ansamblul său, și nici caracterul uzual al elementului figurativ din compunerea acesteia, având în vedere caracterul dominant al acestuia.

Instanța a reținut că distinctivitatea semnului ca marcă nu trebuie înțeleasă ca originalitate a semnului, ca noutate sau creativitate a acestuia, ci se referă la aptitudinea semnului înregistrat de a deosebi bunurile sau serviciile unui comerciant de bunuri sau servicii similare sau identice ale altui comerciant.

Or, semnul este de fapt identic prin toate elementele sale – formă, contur, culoare, cu forma crucilor mormintelor din Cimitirul Vesel, Săpânța, crucei a căror formă a devenit uzuală în zonă.

În ceea ce privește reaua-credință, instanța a reținut că pârâțul a acționat cu reaua-credință la data înregistrării mărcii, în fraudă intereselor reclamanților, scopul înregistrării mărcii fiind acela de a obține un monopol injust în privința comercializării unor obiecte al căror meșteșug este practicat în zona Maramureșului, de mulți meșteri locali și de o perioadă îndelungată.

Reaua-credință a pârâților rezultă și din conduita lor ulterioară, prin trimiterea de notificări reclamanților în scopul interzicerii comercializării produselor de artizanat sau permiterea acestei activități numai în schimbul plății unei redevențe, ceea ce demonstrează că unicul scop al înregistrării mărcii a fost de a se înlătura de pe piață alți concurenți și de a obține monopolul asupra unor produse care la data depozitării erau confecționate și comercializate și de reclamanți.

În concluzie, s-a reținut reaua-credință sub aspect obiectiv, constând în cunoașterea de către pârât a împrejurării că reclamanții foloseau la rândul lor legitim semnul supus înregistrării, cât și sub aspect subiectiv, reprezentat de intenția pârâtului de a interzice reclamanților comercializarea crucilor de tip Săpânța.

Din verificările efectuate pe portalul instanțelor, rezultă că, prin decizia din data de 27.01.2012, Curtea de Apel București a respins apelul pârâtului ca nefondat.

Notă:

Verificarea litigiilor între părțile unui proces civil pot lămuri aspecte esențiale soluționării unei cauze penale referitoare la stabilirea încălcării drepturilor exclusive ale titularului unei mărci înregistrate.

CUPRINS

DREPT DE AUTOR

1. Programele pentru calculator. Drepturile utilizatorului. Particularități ale infracțiunii de reproducere neautorizată pe sistemele de calculator a programelor pentru calculator.
Legea nr.8/1996, art.139⁹pag.2
2. Infracțiunea de comercializare de mărfuri pirat. Elemente constitutive. Subiectul activ al infracțiunii.
Legea nr.8/1996, art.139⁶ alin.2,3.....pag.8
3. Particularități în legătură cu aplicarea dispozițiilor care reglementează măsura confiscării speciale. Legea nr.8/1996, modificată, privind dreptul de autor și drepturile conexe. Măsuri de siguranță – Confiscarea specială a sumelor de bani provenite din comercializarea mărfurilor pirat.
Codul Penal, Art.118 lit.e.....pag.11
4. Competența organelor de cercetare ale poliției în cazul infracțiunilor privind Legea drepturilor de autor.
Art.207 din Codul de procedură penală,
Art.145 alin.1 din Legea nr.8/1996.....pag.13
5. Percheziția în sistem informatic și constatarea tehnico-științifică
Art.56 alin.4 din Legea nr.161/2003
Art.100 alin.3 din Codul de procedură penală.....pag.17

MĂRCI

1. Aplicarea legii penale mai favorabile. Art.83 alin.1 din Legea nr.84/1998 și art.90 alin.1 din Legea nr.84/1998 modificată și republicată
Drept penal, art.13 Cod penal.....pag.21
2. Anularea înregistrării mărcii
Art.48 lit.a și c din Legea nr.84/1998.....pag.24